

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Penelope Douglas

Kill Switch

Copyright © 2019 Penelope Douglas.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

PENELOPI DAGLAS

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Plejlista

37 Stitches Drowning Pool
And The World Was Gone Snow Ghost
Bad Company Five Finger Death Punch
Beggin For Thread Banks
Black Magic Woman VCTRYs
Bloodletting (The Vampire Song) Concrete Blonde
Cannibal Song Ministry
Cry Little Sister Marilyn Manson
Dark Paradise Lana Del Rey
Deathwish Red Sun Rising
Don't Say a Word Ellie Goulding
Fear The Fever Digital Daggers
Girls Just Want to Have Fun Chromatics
Go to Hell (Fuck MTV Mix Edition) KMFDM
Go To War Nothing More
Hater Korn
Holy Water LAUREL
Human Rag'n'Bone Man
Is Your Love Strong Enough How To Destroy Angels
Me Against The Devil The Relentless
Mouth Bush
My Prerogative Bobby Brown
Nothing Else Matters Apocalyptica
Plastic Heart Nostalgia, Tyler Bates, Joel J. Richard
Season Of The Witch Donovan
Serenity Godsmack

Seven Nation Army The White Stripes
Sleep Walk Santo & Johnny
S.O.S. (*Anything but Love*) Apocalyptica (feat. Cristina Scabbia)
Something I Can Never Have Nine Inch Nails
Then He Kissed Me The Crystals
Voices Motionless In White

Beleška autorke

Obično ne pišem predgovore, ali ovo je treći nastavak serijala *Đavolja noć*, pa osećam potrebu da upozorim čitaoce. Iako svaki roman u ovom serijalu ima poseban zaplet i svoje junake i junakinje, on je ujedno postao i neka vrsta sage. Postoji pozadinska priča s glavnim likovima koji igraju važne uloge i u ostalim romanima, a tu su i misterije koje se odigravaju. Preporučljivo je pročitati serijal, počevši od romana *Iskvareni* i *Skrivanje*, kako biste se upoznali sa svim učesnicima, složili sve kockice i bolje razumeli širu sliku.

Ako ste već pročitali romane *Iskvareni* i *Skrivanje*, samo nastavite i uživajte.

Ako niste, oba romana su dostupna na sajtu „Kindle Unlimited”.

Uživajte u čitanju!

„S razlogom je sve baš tako kako jeste.”

Brem Stoker, *Drakula*

Za Z. Kinga

Glava 1

Vinter

Moja baletska cipelica ovlaš dodiruje parket dok polako prolazim kroz dugačak hodnik. Tamne zidove obasjava sjaj sveća koje gore u zidnim svećnjacima, a ja se igram prstima dok gledam levo-desno u svaka zatvorena vrata pored kojih prolazim.

Ne sviđa mi se ova kuća. Nikada mi tu nije bilo prijatno.

Ali barem se dva puta godišnje organizuju žurke – posle letnjih recitala u junu i nakon premijere Krcka Orašića u decembru. Madam Delova voli balet, a kao dobrotvorka moje škole smatra da je „to što s vremena na vreme silazi iz svoje kule kako bi zabavila seljane i pustila nas u svoj dom njen dar narodu”.

Barem sam jednom načula mamu da kaže nešto slično.

Kuća je toliko velika da mislim da je nikada neću videti celu, i puna je stvari zbog kojih svi večito dižu frku i o kojima šapuću, ali me čini nervoznom. Gde god se okrenem, čini mi se da ću nešto slomiti.

I previše je mračna. Još je gore danas kada je osvetljena samo svećama. Pretpostavljam da madam tako postiže da sve izgleda kao san – baš kao i ona sama: nadrealna, previše savršena i porcelanska. Ne sasvim stvarna.

Stisnem usne i zastanem, a nakon toga povičem: „Mama?”

Gde je?

Tiho se krećem, nisam sigurna gde sam, niti kako da se vratim na zabavu, ali znam da sam videla mamu kako ide gore. Mislim da postoji i treći sprat, ali nisam sigurna gde je stepenište koje vodi do njega. Zašto bi otišla tamo? Svi su dole.

Stežem zube sve jače pri svakom koraku kojim se udaljavam od zabeve. Svetla, glasovi i muzika blede, i polako me guta tihi mrak hodnika.

Trebalo bi da se vratim. Ionako će se naljutiti što sam krenula za njom.

„Mama?“, zovem ponovo. Zvučim nervozno jer me koža svrbi zbog hulahopki kostima koji nosim od jutros. „Mama?“

„Koji je tebi kurac?“, viče neki muškarac.

Poskočim.

„Svima je neprijatno u tvojoj blizini“, nastavlja on. „Samo stojiš tamo! Već smo pričali o tome.“

Primetim tračak svetlosti koji dopire kroz odškrinuta vrata i prilazim bliže. Sumnjam da je mama unutra. Na nju niko ne viče.

Ali šta ako jeste?

„Šta se dešava u toj tvojoj glavi?“, ponovo viče. „Ne možeš da pričaš? Uopšte? Baš nikad?“

Ipak, nema odgovora. Na koga je ljut?

Naginjem se ka vratima, provirujem unutra, i pokušavam da vidim ko je tamo.

Isprva ne vidim ništa sem zlata. Zlatni sjaj zlatne lampe koja svetli na zlatnom stolu. Ali onda se pomeram ulevo, pomalo uplašena, i u vidnom polju mi se pojavljuje gospodin Torans, gospodin muž. Stoji ukočene vilice i teško diše dok gleda dole u nekoga s druge strane.

„Gospode bože“, procedi s gađenjem. „Moj sin. Moj naslednik... Može li nešto da izađe iz tih tvojih jebenih usta? Treba samo da kažeš ‘Dobar dan’ i ‘Hvala što ste došli’. Nisi u stanju da odgovoriš ni kada ti neko postavi najjednostavnije pitanje. Jesi li ti normalan?“

Moj sin. Moj naslednik.

Sagnem se malo, pa se uspravim, pokušavam da provirim iza vrata, ali ne uspevam da vidim drugu osobu. Gospođa i gospodin Torans imaju sina. Ipak, retko ga viđam. On je vršnjak moje sestre, ali ide u katoličku školu.

„Progovori!“, ponovo prasne njegov otac.

Udahnem i refleksno zakoračim, samo slučajno krenem napred umesto unazad i udarim u vrata. Šarke zaškripe, vrata se otvore još centimetar, a ja se povučem natrag.

O, ne.

Vraćam se nazad, dalje od vrata, i okrenem se, spremna da pojurim. Ali pre nego što uspem da pobegnem, vrata se otvore i svetlost se razlije po tamnom parketu, a nada mnom se nadvije dugačka senka.

Uznemirena, stežem bedra, čini mi se da ću se upiškiti. Polako okrećem glavu i vidim gospodina Toransa u tamnom odelu. Prestaje da se mršti i blago uzdahne.

„Zdravo”, kaže, a usne mu se izvijaju u blagi osmeh dok spušta pogled ka meni.

Instinktivno se povlačim unazad. „Ja... izgubila sam se.” Progutam knedlu gledajući u njegove tamne oči. „Znate li gde je moja mama? Ne mogu da je nađem.”

Ali baš u tom trenutku, druga osoba iz sobe još šire otvara vrata i pušta da kvaka udari o zid, pa projuri pored svog oca i izađe iz sobe. Pognute glave, s crnom kosom koja mu pada u oči, i razvezanom kravatom, žurno prolazi pored mene ne pogledavši me i strči niz stepenice.

Njegovi koraci utihnu, a ja se ponovo okrećem gospodinu Toransu.

On se smeši, spušta se i čučne kako bi se spustio do mog nivoa. Povlačim se malo unazad.

„Ti si Margoina ćerka”, kaže. „Vinter, zar ne?”

Klimnem glavom i povlačim nogu iza sebe, spremna da napravim još jedan korak unazad.

Ali on pruža ruku i stavlja mi je pod bradu. „Imaš majčine oči.”

Nemam. Nikad to niko nije rekao. Podižem glavu, tako da mi brada ne dodiruje njegovu ruku.

„Koliko imaš godina?”, pita.

Ponovo me hvata za bradu i naginje mi glavu levo-desno proučavajući me. Pogled mu zatim pada s mog lica niz beli triko i tutu-suknjicu, preko hulahopki, sve do stopala. Ponovo podiže pogled i gleda me u oči, ali sada bez osmeha. Nešto novo se odigrava u njegovim očima dok bulji u mene, i ne znam da li je to zbog njegovog ćutanja, veličine ili činjenice da više ne čujem zabavu, ali dovršavam korak i povlačim se još nekoliko centimetara.

„Imam osam godina”, promrmljam i spustim pogled.

Ne treba mi njegova pomoć da pronađem mamu. Sada samo želim da odem. Bio je tako okrutan prema sinu. Moji roditelji nisu savršeni, ali nikada nisu tako urlali na mene.

„Bićeš veoma lepa jednog dana”, dodaje gotovo šapatom. „Kao tvoja majka.”

Nekoliko sekundi pokušavam, i na kraju uspevam da progutam knedlu.

„Prvi put kada sam video svoju ženu”, nastavlja on, „bila je u veoma sličnom kostimu.”

Ne moram da zamišljam kako gospođa izgleda u kostimima. Gornje slike su svuda po kući i ateljeu.

Gospodin Torans na trenutak lebdi tako nada mnom, nelagodno mi je zbog njegove visine i pogleda.

Konačno, spušta ruku i udiše kao da se prenuo iz nečega. „Beži, igrati se”, kaže mi.

Okrećem se i jurim nazad putem kojim sam došla, ali moram još jednom da bacim pogled preko ramena da se uverim da je daleko i da ne ide za mnom.

Ali dok gledam, vidim kako nastavlja dalje, otvara vrata na kraju hodnika i zastaje na trenutak kao da nekoga vidi.

Gotovo da sam se okrenula da produžim, ali on se pomera, okreće se da zatvori vrata, i tada je ugledam.

Moju mamu.

Začkiljim i zagledam se da se uverim da je to ona. Bela popodnevna haljina, duga kosa iste boje kao moja, razigrani osmeh na usnama...

Vrata se zatvaraju i zaklanjaju pogled na nju dok ide prema nje-mu, a ja ostajem u mračnom hodniku, kroz koji odzvanja zvuk škljocanja brave.

Trebalo bi da odem. Ne znam šta se dešava, ali mislim da ne treba da joj smetam. Okrećem se, trčim nazad niz stepenice, ponovo kroz predsoblje, pa prema zadnjem delu kuće i zabavi.

Zadnja vrata se otvaraju, nailazi konobar s poslužavnikom, a ja se provlačim i letim preko kamenog dvorišta kroz more odraslih. Oko

mene svi brbljaju, smeju se, piju i jedu, a daleko s moje desne strane je flautistkinja u svetloplavoj haljini zajedno s gudačkim kvartetom. Ispunjavaju terasu melodijom Četiri godišnja doba od Vivaldija, koju veoma dobro znam s plesa.

Konobari rasklanjaju escajg dok čaše zveckaju, a ja podižem pogled ka sve tamnijem nebu, i vidim kako oblaci prekrivaju sunce i bacaju senku na zabavu. Savršeno za svetlost sveća.

Uočim grupu u belom, vidim drugarice koje su slično odevene – pošto smo baš danas nastupale na priredbi – kako trče iza neke živice. Zbijene su jedna uz drugu, kikoću se, a među njima je i moja sestra, tri godine starija od mene. Oklevam samo trenutak pre nego što zakoračim ka njima.

Dok trčim oko živice na travnjak, iznenada zastanem i udahnem kada me udari nalet vetra koji duva kroz krošnje. Jeza mi prolazi kroz ruke i bacim pogled na kuću i prozore na drugom spratu, gde sam bila. Mama će me možda tražiti.

Ali zabava je dosadna, a moje drugarice su ovde.

Dalje od kuće i zabave, imanje se otvara u ogroman travnjak, uredan i prošaran cvetnim lejama s desne i leve strane, kao i drvećem i valovitim brežuljcima u daljini. Proteže se nadaleko i liči na nešto iz bajke.

Usmeravam pogled i vidim da je sestra šćućurena u grupici s društvom iz razreda. Šta to rade? Ona me pogleda, lukavo se smeši, a zatim im nešto brzo kaže pre nego što svi pohrle u baštenski lavirint i nestanu iza visokih živica.

„Čekajte!”, povičem. „Ari, čekaj me!”

Spuštam se niz malu padinu prema lavirintu, samo se nakratko zaustavim na ulazu i bacam pogled na žive ograde s obe strane. Vidi se samo još nekoliko stopa staze, i primorana sam da skrenem a nisam videla kuda su otišli. Šta ako se izgubim?

Odmahujem glavom. Ne. Ovo nije opasno. Da jeste, ne bi bio otvoren ulaz. Je l' tako? Gomila dece je upravo ušla. Sve je u redu.

Dajem se u trk dok vetar šiba kroz čemprese, a kroz ruke mi prolazi jeza zbog nadolazećih oblaka i onoga čime nebo preti. Skrećem desno,

vijugam oko drveća prateći stazu i ne znam kud idem dok ulaz u lavirint postaje sve dalji što dublje ulazim.

Miris zemlje ispunjava mi pluća dok udišem, i iako je zemlja prekrivena travom, na baletske cipelice se hvata blato, i ja se s nelagodom premeštam s noge na nogu. Znam, sada će biti uništene.

Ali madam je insistirala da ostanemo u kostimima, čak i nakon nastupa.

Iz daljine čujem odjeke smeha i galame i podižem glavu, počinjem da hodam brže prateći zvuk. Još su tu.

Međutim, minut kasnije zvuci utihnu i ja stanem, naprežem se da čujem gde bi mogle da budu moja sestra i drugarice.

„Ari!”, dozivam.

Ali sasvim sam sama.

Bojažljivo koračam stazom, stižem do zelene čistine s velikom fontanom u sredini. Prostor je otprilike dvostruko veći od moje spavaće sobe, okružen visokim čempresima i trima drugim stazama koje vode iz velikog, otvorenog prostora. Da li je ovo središte lavirinta?

Fontana je ogromna, s posudom od sivog kamena na dnu i drugom, manjom, na vrhu. Voda pršti iz otvora, ispunjava gornju posudu i preliva se poput bogatih vodopada u donju. Stvara najlepši zvuk, sličan huku brzaka. To je tako umirujuće.

Ali pošto ne gledam kuda idem, naletim na nekoga i posrnem unazad. Ženske ruke se podižu s dlanovima nagore, dalje od mene kao da sam prljava, pa ne žele da me dodirnu.

Vidim kako iznenađeni pogled madam smeškava dok se smeši. Držanje joj je graciozno i meko kao da je sve oko nje pozorište, a ona uvek na sceni.

„Zdravo, dušo”, glas joj je suviše sladak. „Zabavljaš se?”

Odmaknem se i spustim pogled, klimam glavom.

„Jesi li videla mog sina?”, pita. „On voli zabave, i ne želim da sve propusti.”

On voli zabave? Mrštim se, potpuno zbunjena. Izgleda da se njegov otac ne slaže s tim.

Spremam se da joj kažem „ne”, ali nešto s desne strane mi privlači pažnju i pogledam tamo, čkiljeći u tamnu siluetu.

Tamnu siluetu unutar fontane.

Nalazi se u donjoj posudi, iza vode, gotovo potpuno skriven.

Dejmon. Njihov sin, na koga je otac maločas vikao na spratu.

Zastajem na trenutak, a laž mi izleće brže nego što uspem da je zaustavim. „Ne”, odmahujem glavom. „Ne, nisam ga videla, gospodo. Žao mi je.”

Ne znam zašto joj ne kažem da je tu, ali pošto sam upravo čula kako je tata vikao na njega, pretpostavljam da želi da ga ostave na miru.

Izbegavam pogled madam kao da će videti da lažem i gledam pravo ispred sebe. Njena crna haljina seže do sredine listova, presijava se od malih dragulja i bisera dok gornji deo grli njeno vitko telo, a donji se njiše pri kretanju. Duga, crna kosa joj pada niz leđa, ravna i svetluca kao mlaz hladne vode.

Nisam čula mamu da kaže nešto lepo o njoj, ali iako je se ljudi plaše, svakako su ljubazni prema njoj. Ne izgleda mnogo starije od moje bebisiterke, ali ima dete starije od mene.

Bez reči prolazi oko mene i kreće ka ulazu, a ja na trenutak ostajem nepomična i pitam se da li bi trebalo i ja da odem.

Ali ne odlazim.

Znam da verovatno ne želi nikoga da vidi, ali nekako mi je žao što je sam.

Polako krećem prema fontani.

Provirujem kroz mlaz vode koja se sliva i pokušavam da ga razznam dok se skriva i čuti. Ruke u crnom sakou oslonio je na kolena, a tamna kosa mu pada preko očiju i lepi se za porcelanske jagodice.

Zašto je u fontani?

„Dejmone?”, bojažljivo progovaram. „Jesi li dobro?”

Ne odgovara, a koliko vidim kroz vodu koja pada, i ne pomera se. Kao da me ne čuje.

Nakašljem se, pa pitam odlučnije: „Zašto sediš tamo?” A onda dodam: „Mogu li i ja da uđem?”

Nisam nameravala to da kažem, ali sam se uzбудila. Izgleda zabavno, a duboko u sebi samo želim da se oseti bolje.

Pomera glavu, pogled mu blesne u stranu, ali se onda okreće nazad.

Čkiljim kroz tanke proreze između mlazeva i vidim njegovu pognutu glavu i mokru kosu koja mu pada niz lice. Primetila sam blesak crvene boje i krv na njegovoj ruci. Da li krvari?

Možda mu treba flaster. Uvek želim mamu i flaster kada sam povređena.

„Ponekad te vidam u katedrali. Nikada ne uzimaš hleb, zar ne?“, pitam ga. „Kada ceo red krene da se pričesti, ti ostaneš da sediš. Potpuno sam.“

Ne pomera se iza vode. Baš kao u crkvi. Samo sedi dok svi idu ka oltaru, iako je dovoljno veliki. Sećam ga se s prve pričesti moje sestre.

Vrpoljim se. „Uskoro ću se pričestiti“, kažem mu. „Mislim, trebalo bi. Prvo treba da odem na ispovest, a to mi se ne sviđa.“

Možda zato ostaje da sedi tokom tog dela mise. Hleb ili vino ne treba uzeti ako se niste ispovedili, i možda ostaje na mestu jer mu se to, kao i meni, ne dopada.

Pokušavam da mu vidim oči kroz vodopad. Voda me prska po koži i kostimu, a dlačice na rukama mi se podižu. I ja želim da uđem. Želim da vidim.

Međutim, ne deluje mi raspoloženo. Nisam sigurna šta će uraditi ako se popnem.

„Želiš li da odem?“ Nakrivim glavu, pokušavajući da mu uhvatim pogled. „Otići ću ako želiš. Samo mi se tamo ne sviđa mnogo. Moja glupa sestra sve upropasti.“

Otišla je s mojim drugaricama, pobege su od mene, a mama je... zauzeta. Bilo bi zabavno videti kako je u fontani.

Ali izgleda kao da me ne želi ovde. Niti bilo koga, kad smo kod toga. „Idem“, konačno kažem i povlačim se, da ga ostavim na miru.

Ali dok se okrećem, šum vode se iznenada menja, pa se osvrnem i vidim da mu sada pada preko ruke.

Polako pruža ruku kroz vodu za mnom i poziva me da uđem.

Na trenutak oklevam, pokušavam da razaznam njegovo lice, ali ono je prekriveno mokrom kosom.

Pogledam oko sebe, nema nikoga, a mama će se verovatno ljutiti ako se pokvasim, ali... želim.

Ne uspevam da potisnem osmeh dok pružam ruku i hvatam njegove ledene prste, a zatim podižem nogu i zakoračim u fontanu.

Tako davno.

Bilo je to tako davno, ali taj dan mi se urezao u sećanje, jer sam tada poslednji put videla majčino lice. Tog dana sam poslednji put videla svoju sobu i nove dekoracije koje je ona dodala. Poslednji put sam mogla da potrčim kuda želim, znajući na osnovu jasne slike da je put preda mnom bezbedan, i poslednji put ljudi nisu bili nervozni u mojoj blizini, a roditelji su me više voleli nego što su bili opterećeni mnome.

Tada sam poslednji put učestvovala u nečemu bez pitanja i mogla da uživam u filmu, plesu ili predstavi onako kako se u tome uživa.

Bio je to dan kada sam poslednji put ja bila ja, i prvi dan nove stvarnosti koju neće biti moguće poništiti. Nisam mogla nazad. Nisam mogla da se vratim unazad i ne uđem u taj lavirint. Nisam mogla da poništim ulazak u tu fontanu.

Jer, bože, poželeva sam da nikada nisam. Neke greške se ne ispravljaју.

Dok smo majka i ja stajale pored starije sestre, sada – trinaest godina kasnije – na dan njenog venčanja, udisale njen miris i slušale kako sveštenik mrmlja uvod u blagoslovenu tajnu braka, borila sam se da ne ustuknem i ne razmišljam o tome kako je, na kratak, predivan trenutak, ta fontana pre svih tih godina zaista bila rajsko skrovište. I koliko sam želela da sam tamo u tom trenutku, samo da budem što dalje oдавde.

Prstenje, poljubac, blagoslov...

I gotovo. Bila je udata.

Potonula sam, a oči su me pekle dok sam ih zatvarala. *Ne.*

Stajala sam tamo, slušala šapat i šuškanje, i čekala da me majčina ruka odvede niz stepenice, da izađem iz prazne katedrale.

Trebao mi je vazduh. Trebalo mi je da pobegnem.

Ali glasovi majke i sestre su se udaljili od mene.

I isti ledeni prsti za kojima sam posegnula u toj fontani pre toliko godina sada su ovlaš dodirnuli moje.

„Sada...”, šapnuo mi je sestrin mladoženja na uvo. „Sada pripadaš meni.”

Glava 2

Vinter

Sadašnjost

Ukočila sam se, stisnula pesnicu i osećala ga kako sedi prekoputa mene u limuzini posle službe. Dejmon Torans. Dečak iz fontane.

Klinac u raskopčanom odelu, s kosom u očima i krvavom rukom, koji jedva da mi se obratio i pogledao me.

Ali sada je bio muškarac i definitivno je naučio da priča. Visok i siguran, bilo je pretnje u njegovim mračnim rečima u crkvi, ali sam i dalje osećala tu fontanu u njemu. Mirisao je kao nešto hladno. Kao sveža voda.

„Tvoj otac je zagarantovao finu nagodbu ako ostanem u braku s tobom godinu dana”, rekla je moja sestra koja je sedela u kolima pored Dejmona, prekoputa majke i mene. „Nameravam da izdržim. Šta god da izvedeš.”

Obraćala se njemu, ali kada joj je konačno odgovorio, glas mu je bio miran i odlučan. „Nećemo se razvoditi, Arion. Nikada.”

Zvučalo je kao da govori u stranu, kao da gleda kroz prozor ili bilo gde osim u nju.

Nema razvoda? Srce mi je kucalo jače. Naravno da će se razvesti od nje. Jednog dana, zar ne? Uopšte nisam mogla da verujem da je otišlo *ovako* daleko. Ovo je ipak bila samo osveta mojoj porodici. Zašto bi želeo da se sveti do kraja života?

Nameravao je da nas upropasti. Nakon što je našao dokaze o proneveri i poreskim prevarama mog oca, zbog čega je on pobegao iz zemlje, a federalci zaplenili skoro sve što smo posedovali; i bankovni

računi su nam ostali prazni, sada... glavni krivac za sve uskočio je da iskoristi tri siromašne žene kojima je potrebna podrška i neko ko će spasti njihov dom i vratiti im luksuzni život i položaj u društvu na koji su navikle.

Ali ne, razumela sam. Koliko god sam želela da se pretvaram da ne znam kraj igre, znala sam ga. Duboko u sebi jesam.

Njegov plan nije bio da nas uništi, već da nas muči.

Dok god ga to bude zabavljalo.

„Želiš da ostaneš u braku sa mnom?“, pitala je moja sestra.

„Ne želim da budem u braku ni sa kim drugim“, pojasnio je Dejemon nezainteresovano, jednoličnim glasom. „Dobra si kao i druge, valjda. Lepa si i mlada. Iz Tander Beja si. Obrazovana si i mogu da te prikazujem. Zdrava si, pa deca ne bi trebalo da budu problem..“

„Želiš decu?“

Pitanje moje sestre zvučalo je gotovo puno nade, a ja sam zatvorila oči iza naočara za sunce, i zgrozila se. „O bože“, izustila sam, ne uspevajući da zadržim psovku ispunjenu mučninom i gađenjem.

Tišina je ispunila prostor u automobilu i bila sam sigurna da su svi čuli šta sam rekla, i iako nisam mogla da ga vidim, znala sam da mu je pogled uprt u mene.

Kako je mogla i dalje da ga želi? Još će izroditi decu u svom ovom ludilu? Ono što je uradio kada smo bili mali nije bilo dovoljno da je ubedi koliko je loš, kao ni ono što mi je uradio u srednjoj školi. Znala je da je ne podnosi, ali ipak ga je želela. Uvek ga je želela.

Arion nije smetalo to što je morala da se uda za njega zbog nevolja koje je upravo on izazvao. Izgubili smo sve zbog njega, ali bez brige... Evo, vratio nam je sve tako što se oženio najstarijom ćerkom i vratio nas pod plašt svoje zaštite i bankovnog računa svoje porodice. Sam je našao lek, koji ne bi bio potreban da nije stvorio i bolest.

Mrzela sam ga. Sestrin mladoženja je bio jedini čovek koga bih jednog dana mogla da ubijem.

„Ako budeš švrljao“, upozorila ga je Arion, „budi diskretan. Ali onda ne očekuj da ću ti biti verna.“

„Ari...“ Majka je diskretno upozorila sestru da ćuti.

Ali ona je nastavila. „Je l' jasno?“, pritisla je muža.

Ostala sam okrenuta prema prozoru da sakrijem lice – ili bar polovinu – ili sam možda želela da izgleda kao da ne pratim razgovor, ali prostor u autu je bio premali da bih pobegla od njegove blizine. Nisam mogla da ne čujem svaku reč.

Zar nije trebalo da razgovaraju o tome pre venčanja? Ili se moja sestra neće predomisлити zbog toga?

„Hajde da raščistimo neke stvari“, rekao je mirno, „jer mislim da si zaboravila kakva je tačno tvoja situacija, Arion.“ Zastao je pa nastavio: „Dobijaš moje ime. Dobijaš džeparac i priliku da sačuvaš svoj položaj u ovoj zajednici, uključujući i ručkove, kupovine i jebene dobrotvorne zabave.“ Strogim glasom joj je svakom rečju kopao grob sve dublje. „Tvoja majka i sestra neće završiti na ulici i tu se završava moja obaveza prema tebi. Ne govoriš ako ti se ne obratim i ne postavljaš mi pitanja. To me nervira.“

Grudi su mi se podizale i spuštale, jedva sam disala dok mi se želudac grčio.

Nastavio je: „Jebaću druge žene, ali ti se nećeš jebati s drugim muškarcima, jer ću samo biti otac svoje dece. Znači“, dodao je podsmešljivo, „dolazim i odlazim kako želim, i očekujem da budeš do terana i spremna u retkim prilikama kada bude trebalo da glumimo par u javnosti. Možda nisi najsrećnija žena, Arion, ali čuo sam da je zato bog stvorio antidepresive.“

Niko ništa nije rekao, a ja sam stisnula rub suknje, gušeći se jer nemaju hrabrosti da mu odgovore. Ali koliko god da sam mrzela njegovu iskrenost, cenila sam je. U njihovom braku neće biti ni iluzija ni lažnih nada. Dejmon nikada nije lagao.

Osim kada jeste.

„I ako želiš da preživiš ovo“, upozorio ju je, „bolje da se prilagodiš što je brže moguće, jer je tvoja smrt jedini način da izađeš iz ovog braka.“

„Ili tvoja“, promrmljala sam.

Svi su na trenutak začutali, a ja sam se naježila, ali sam se i dalje smejala u sebi. Zamišljala sam kako verovatno zuri u mene istim

crnim očima koje sam pamtila; ne baš skriven ispod iste ravne, guste kose, koju sam bila prilično sigurna da niko sem mene nikada nije dodirnuo, ali nije me bilo briga. Ovo će loše ispasti bez obzira na sve. Neću da činim uslugu ni njemu ni njegovoj porodici hodajući kao po jajima.

„Razumele smo, Dejmon“, konačno je rekla moja majka.

Auto je usporio i čula sam kako se kapija našeg imanja otvara, a onda je auto ponovo pojurio i odveo nas do kuće. Ostala sam skupljena na ivici sedišta, uz prozor, osećajući kako mi telo pada dok smo kružili oko prilaza i zaustavili se pred kućom.

Možda bi trebalo da budem zahvalna što još imamo kuću. Moj otac – gradonačelnik Tander Beja – otišao je, naši poslovi, imovina i nekretnine su zaplenjeni, oduzeto nam je gotovo sve do poslednjeg dolara koji smo imali na svoje ime. Majka je bila zahvalna što smo Ari i ja barem mogle da spavamo u svojim krevetima i ne izgubimo kuću u kojoj smo odrasle.

Ali bila je u zabludi. Ništa od ovoga više nije bilo naše. Kuća i sve u njoj pripadalo je Dejmonu. Zaista nismo imale ništa.

Pomislili biste da je to srceparajuće, ali u saznanju da više nemam šta da izgubim otkrila sam slobodu. Nikada se neće suprotstaviti nekome ko nema straha.

Vrata su se otvorila i čula sam kako se svi pomeraju dok ustaju.

„Ne ulazim“, rekao je Dejmon.

Usledio je trenutak ćutanja, a zatim kratak protest moje sestre. „Ali...”

Ali nije završila. Nisam znala da li je prosto zaključila da nije vredno truda, da li joj je majka dala znak da učuti, ili se setila njegovog uputstva da ne postavlja pitanja, ali je prošla pored mene i izašla iz auta, praćena blagim mirisom *guči* parfema. Rub njene haljine ovlaš je dodirnuo moje baletanke.

Moja majka je prošla sledeća, uvek ispred mene, da bi mogla da me odvede do ulaznih vrata.

Ali čim sam krenula napred, on me je zgrabio za kragnu i povukao uz svoje čvrsto telo, a vrata automobila su se zalupila, nakon čega sam čula škljocanje brave.